

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em số 1

Vì nhà có hai cậu con trai nên bố mẹ mua cho đồ chơi toàn là ô tô, xe tăng, máy bay, cần cẩu... Em rất thích và coi chúng như những người bạn thân thiết của mình.

Em còn nhớ cảm giác sung sướng vô bờ khi đón từ tay mẹ hộp đồ chơi khá lớn. Thôi thì đủ các loại ô tô: xe du lịch, xe khách, xe tải, xe ben và cả xe cứu hỏa... trông giống y như thật. Xe du lịch nhỏ nhất màu trắng sữa, xe buýt dài và khá lớn màu xanh dương, xe tải, xe ben màu nâu, cần cẩu màu cam, xe tăng màu lá cây, xe cứu hỏa màu đỏ... Tất cả được bày ra nền nhà trông mới vui mắt làm sao!

Em và cu Bi thay nhau đóng vai tài xế. Hai anh em tưởng tượng ra đủ mọi hoàn cảnh khác nhau. Cu Bi lái xe du lịch đến sát bên em, cất giọng mời mọc: "Anh Hai ơi! Mời anh lên xe! Xe đời mới vừa êm vừa mát. Em sẽ chở anh ra Vũng Tàu tắm biển nghen!"

Rồi nó nhấn còi "miệng" tin tin vang nhà. Chiếc xe chạy băng băng. Cu Bi thích thú cười khanh khách.

Đến lượt em lái cần cầu. Các "kiện" hàng là những khối hình bằng nhựa, bằng cao su để cu Bi tập lắp ghép. Hàng được cột cẩn thận rồi móc vào chiếc móc thép ở đầu cần cầu. Em nhấn nút công tắc, cần cầu từ từ nhấc kiện hàng lên cao, đặt vào thùng xe tải... Cứ thế, hai anh em mãi mê chơi không biết chán.

Hấp dẫn nhất là trò lái tàu hỏa. Đoàn tàu gồm một đầu máy và chín toa nối với nhau. Trên đầu máy cắm một lá cờ đỏ sao vàng, hai bên gắn huy hiệu của ngành đường sắt Việt Nam. Chiếc ống khói khá lớn nhô cao lên nóc tàu. Trước tay lái, trưởng tàu trong bộ đồng phục đang chăm chú nhìn về phía trước.

Tàu chạy bằng pin trên đường ray lắp sẵn. Chiều chiều, em rủ cu Bi cùng chơi. Tu tu tu... Xìch xìch... Xìch xìch... Đoàn tàu cật lên tiếng còi lanh lảnh chào tạm biệt sân ga để bắt đầu cuộc hành trình từ thành phố Hồ Chí Minh ra thủ đô Hà Nội.

Em rất thích nghe tiếng còi tàu bởi nó gợi trí tưởng tượng của em về những vùng đất lạ suốt chiều dài Tổ quốc. Em như được nhìn tận mắt phong cảnh tuyệt vời hai bên đường: rừng núi ngút ngàn, biển cả bao la, những cánh đồng trải rộng tới chân trời... Đất nước mình quả là đẹp như tranh!

Năm nay em đã là học sinh lớp 7. Thời gian chơi tuy ít dần đi nhưng em vẫn không quên những đồ chơi thân thuộc. Ngày ngày nhìn thấy chúng, em thường có cảm giác thân thương như được gặp lại bạn bè của tuổi thơ yêu dấu.

Bài văn mẫu Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em số 2

Lúc còn nhỏ, khi tôi khoảng 4 tuổi, tôi có 1 món quà do mẹ để tiền mua cho tôi. Đó chính là 1 con lật đật, tuy nó không đắt tiền nhưng tôi rất yêu quý. Tôi xem con lật đật ấy như 1 báu vật thời tuổi thơ của tôi. Đây là món quà ý nghĩa nhất với tôi từ trước đến giờ và đó cũng là món quà đầu tiên mà mẹ tặng cho. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn giữ món quà này.

Lật đật làm bằng nhựa, với nhiều màu sắc sặc sỡ. Hình thù con lật đật thật ngộ nghĩnh, béo tròn báo trọc, nhìn giống như 1 khối cầu tròn xoe. Nó có cái bụng phệ như bụng ông địa trong đoàn

múa lân. Cái đầu nhỏ tròn, gắn liền với cái thân hình chẳng có định và nó cũng chẳng có tay chân gì cả. Tôi yêu quý nó không chỉ vì nó đẹp mà nó còn chứa đựng đầy tình cảm của mẹ dành cho tôi. Nó thật rất dễ thương, lúc nào nó cũng đứng yên trên đầu giường của tôi. Mỗi khi tôi sờ vào nó, nó lại lắc lư và nở nụ cười thật tươi.

Đã có lúc tôi ngắm nghía món quà này mà lòng tự hào vì có món quà là sự chắc chắn, dành dụm của mẹ. Nhìn nó tôi lại nghĩ đó là tình cảm và cũng là sự quan tâm mẹ đã dành cho mình. Quả thật tôi tự hào về mẹ. Mẹ đã cho tôi vóc hình, mẹ cho tôi cái ăn, cái mặc. Mẹ còn cho tôi cả 1 thời ấu thơ hồn nhiên, trong sáng. Tôi thật sự cảm ơn mẹ vì món quà quý giá này. Không chỉ nó là một món đồ chơi mà còn là 1 món quà có ý nghĩa rất lớn. Vì con lật đật chẳng bao giờ bị ngã, dù đặt nó nằm xuống ở tư thế nào thì nó vẫn đứng lên nhanh chóng vì thế nó có tên là “con lật đật”.

Những lúc ngã và khóc mẹ đã đưa con lật đật ra cho tôi và nói rằng:” con nhìn xem! Lật đật ngã mà đã khóc đâu. Nó lại đứng chững lên rồi này”. Thế là tôi nín khóc. Trong suốt năm tháng tôi cảo sách tới trường, món quà này đã trở thành người bạn thân thích của tôi. Mỗi khi buồn hay vui tôi đều chia sẻ cùng nó. Nhìn thấy nó tôi thấy như được mẹ ở bên, đang nhắc nhở, động viên tôi: ” hãy cố gắng lên con, đừng nản lòng, nếu vấp ngã thì hãy đứng lên. Hãy noi gương theo con lật đật, nó chẳng bao giờ khóc khi ngã cả. Mẹ và lật đật sẽ mãi ở bên con”.

Bây giờ tôi mới hiểu hết ý nghĩa của món quà mẹ tặng. Thế nên tôi rất quyết tâm, vượt qua những khó khăn để biến mong ước của mẹ thành hiện thực.

Bài văn mẫu Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em số 3

Thuở nhỏ, ai cũng có một món đồ chơi thật đặc biệt, thân thiết và gắn bó với mình. Với tôi, mỗi khi nhìn thấy một em bé nâng niu trong tay con búp bê hay chú ngựa gỗ, tôi lại bồi hồi nhớ đến món đồ chơi thuở ấu thơ của tôi. Đó là một con búp bê xinh xắn. Tôi và búp bê đã có những kỉ niệm không thể nào quên.

Con búp bê của tôi là phần thưởng mẹ tặng cho tôi khi tôi vào lớp Một. Nó dễ thương đến lạ lùng, cuốn hút tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tuy chỉ là một món đồ chơi nhưng nó có đôi mắt sống động khiến cả khuôn mặt sáng bừng lên như người thật: một khuôn mặt ngây thơ, trong sáng và nụ cười. Đôi mắt đã thổi hồn vào búp bê làm nó đáng yêu như thế. Chưa có món đồ chơi nào làm tôi thích thú đến vậy. Tôi nâng niu chăm chút búp bê như đứa em nhỏ của mình. Từ khi

có búp bê tôi vui hẳn lên. Tôi luôn coi nó như một người bạn để tâm sự, sẻ chia, một người em để vỗ về chăm sóc. Búp bê đã trở thành một người bạn không thể thiếu đối với tôi...

Vậy mà có một lần... tôi đã làm mất búp bê bé nhỏ của mình....

Buổi tối hôm ấy, trước khi đi ngủ, tôi đọc một câu chuyện có tên Cuộc chia tay của những con búp bê cho “đứa em” của tôi nghe. Đọc xong, tôi còn ngồi tâm sự một hồi lâu với búp bê nữa. Tôi thấy thương hai anh em búp bê trong câu chuyện, chúng đã bị chia lìa đôi ngả. Dẫu sau cùng được ở bên nhau nhưng lại thiếu mất cô chủ thân thương. Chắc chúng đau khổ lắm! Lẽ ra, chúng có thể đến ở với cô chủ của mình nhưng chúng không làm vậy vì chúng biết cô chủ rất thương người anh trai, Ở lại với cậu chủ tức là chúng đã giúp cô chủ được yên lòng.

Tôi thầm nghĩ, chắc búp bê nhỏ của tôi cũng rất cảm thông với anh em búp bê trong câu chuyện. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ rời xa búp bê như người em trong câu chuyện buồn ấy... Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy và giật mình sững sốt vì không thấy búp bê đâu. Tôi lục tung cả nhà lên nhưng vẫn không thấy bóng dáng người bạn nhỏ yêu quý của mình. Suốt mấy ngày, tôi ủ ê tự hỏi không biết búp bê đi đâu... Tôi may thêm cho búp bê mấy bộ quần áo đẹp, trong lòng hi vọng sẽ tìm lại được em...

Một tuần đằng đẵng trôi qua....

Thế rồi một buổi sáng tinh dậy, tôi nghe tiếng chú mèo mướp “meo meo” ằm ỉ bên ngoài cửa sổ. Tôi choàng mở mắt và sững sờ thấy miệng chú mèo mướp ngậm ngang người búp bê yêu quý của tôi. Tôi lao đến mở tung cửa sổ, ôm lấy em. Ôi! Từ bây giờ tôi sẽ không bao giờ để em xa tôi nữa...

Búp bê ngày nào đến giờ tôi còn gìn giữ. Những câu chuyện năm xưa đến giờ tôi vẫn còn đọc. Chúng nhắc nhở tôi nhớ lại những câu chuyện đã qua và có ý thức giữ gìn những kỉ niệm tuổi thơ đẹp đẽ.

Bài văn mẫu Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em số 4

Khi còn nhỏ em đã được bố mẹ mua cho rất nhiều thứ đồ chơi đáng yêu, thú vị, đối với em thì chúng không chỉ đơn thuần là những món đồ chơi thông thường mà chúng còn là những người bạn tuổi thơ đáng trân trọng. Theo thời gian, những món đồ chơi ấy cũng đã hao mòn, hỏng hóc

ít nhiều nhưng những kỉ niệm của em bên những thú đồ chơi ấy thì mãi nguyên vẹn, bởi nó tồn tại trong tâm hồn thì dầu thời gian có bao lâu cũng không thể nào phá hủy được.

Những món đồ chơi thú vị mà em đã từng chơi rất nhiều, vào mỗi dịp đặc biệt: sinh nhật, tết thiếu nhi, tết trung thu... thì bố mẹ, ông bà của em lại mua tặng em những món đồ chơi vô cùng xinh xắn, đáng yêu. Em đều yêu quý tất cả những món đồ chơi ấy, bởi đó là tình cảm thương yêu mà mọi người dành cho em. Những món đồ chơi này đã trở thành những người bạn đồng hành cùng em trong suốt quãng thời gian của tuổi thơ.

Trong rất nhiều những món đồ chơi thì thú mà em yêu thích nhất chính là búp bê baby mà bác em mua tặng. Bác em trong dịp về quê thăm ông bà, họ hàng thì đã mua tặng cho em một con búp bê baby vô cùng xinh đẹp, khả ái. Em luôn ước mong có một con búp bê nhỏ để có thể trò chuyện tâm sự như bạn Huệ hay bạn Phương cùng xóm. Và mong ước của em đã trở thành hiện thực khi bác của em mua tặng, con búp bê này được đóng trong một chiếc hộp hình chữ nhật, xinh xắn hơn bất kì con búp bê nào em từng gặp, em vui mừng và hạnh phúc khi nhận được món quà này.

Con búp bê mà em được tặng có đôi mắt màu xanh đầy thu hút, đôi mày ngài dài và đẹp, sống mũi cao thẳng, bờ môi nhỏ và xinh xắn như đóa anh đào. Búp bê có mái tóc màu vàng óng ả, dài đến ngang thắt lưng, trên đầu là một chiếc vương miện bằng bạc sáng lấp lánh, búp bê được mặc một bộ váy màu tím nhạt đầy lộng lẫy và xinh đẹp, nhìn búp bê hệt như một nàng công chúa nhỏ xinh đẹp và kiêu sa. Đối với em lúc ấy, con búp bê baby là một món quà vô giá, cũng là đồ chơi mà em yêu thích nhất. Nhìn con búp bê của mình em chợt nhớ đến những câu thơ:

“Cũng mắt nâu, tóc vàng công chúa

Cũng xiêm y lộng lẫy cô dâu

Nếu như em xuất hiện ngoài đời thực

Sẽ khiến bao chàng trai phải cúi đầu”

Em và những người bạn đều có chung một sở thích, đó chính là may quần áo mới cho búp bê, chúng em đi kiếm những miếng vải thừa nhà cô Phượng thợ may đầu làng, sau đó mang về nhà ướm lên người của búp bê mà may thành những bộ quần áo mới. Ngày ấy, những bộ quần áo

chúng em may cho búp bê có vụng về, không được đẹp mắt nhưng chúng em đều rất vui vì búp bê có thêm một bộ quần áo mới. Đôi khi chúng em còn tổ chức những cuộc thi may vá cho búp bê, chúng em là người dự thi nhưng cũng đồng thời là ban giám khảo, chúng em sẽ chọn ra một người may đẹp nhất và phần thưởng chính là những miếng vải mà mọi người kiếm được.

Mỗi lần thi là một đề tài khác nhau, có khi là may vá cô dâu, may quần áo dự hội và có khi là quần áo ngủ. Chúng em đã cùng nhau chơi đùa thật vui vẻ, những em búp bê cũng trở thành những người bạn thân thiết đối với mỗi cô gái mơ mộng, hồn nhiên như chúng em lúc ấy. Một món đồ chơi khác mà em cũng rất yêu thích, đó chính là chiếc đèn ông sao năm cánh mà ông nội em mua tặng nhân dịp Tết trung thu. Ở địa phương em có truyền thống rước đèn ông sao đi quanh làng vào mỗi dịp Rằm, bởi vậy mà em đã rất vui mừng khi ông tặng em món quà bất ngờ này.

Đèn ông sao bao gồm năm cánh, nó được làm bằng những thanh tre mỏng xếp chồng lên nhau, trên bề mặt của ngôi sao thì được dán những giấy màu xanh đỏ rực rỡ, ở diềm mỗi cánh của ông sao lại được đính những dây kim tuyến vô cùng đẹp mắt, kết nối với đèn ông sao và tay cầm là một thanh gỗ tròn, nhẹ thường được sơn màu xanh hoặc màu đỏ hài hòa với màu sắc của đèn ông sao. Vào đêm trung thu, chúng em sẽ tập trung nhau lại để cùng mang theo đèn đi khắp các ngõ đường làng, vừa đi chúng em vừa hát bài đồng giao quen thuộc:

“Chiến đèn ông sao sao năm cánh tươi màu

Cán đây rất dài cán cao quá đầu

Em cầm đèn sao em hát vang vang

Đèn sao tươi màu của đêm Rằm liên hoan”

Đó là hai món đồ chơi mà em yêu thích nhất, đến nay những món đồ chơi ấy tuy đã không còn nữa nhưng những kỉ niệm bên những đồ chơi này thì em sẽ không thể nào quên được. Đó là những kí ức tươi đẹp của tuổi thơ, gắn với lứa tuổi hồn nhiên, ngây thơ đầy mơ mộng.

Bài văn mẫu Nêu cảm xúc về những đồ chơi đã qua tay em số 5

Có khi nào trong đời, bạn mong muốn trở lại thời thơ ấu không? Còn tôi, dù biết rằng việc ấy chỉ trở thành hiện thực khi trên đời này có những nàng tiên, tôi vẫn cứ mong ước. Đối với tôi, thời thơ ấu có một vị trí vô cùng đặc biệt. Nó giống như một chiếc hòm cất giữ những kỉ niệm thơ bé của tôi.

Thường, kỉ niệm vẫn luôn đi kèm với những dấu ấn, kỉ vật. Chính vì vậy, tôi có nhiều kỉ vật lắm nhưng giữ lại được nguyên vẹn thì không nhiều. Một trong những đồ vật nằm trong nhóm “không nhiều” đó là: con búp bê bằng nhựa mặc váy xanh. Không hiểu vì sao đến bây giờ tôi vẫn không thể quên con búp bê đó. Chắc hẳn sẽ có nhiều người thắc mắc: Tại sao tôi giữ con búp bê lâu đến vậy? Lí do không phải là nó đẹp mê hồn, mặc bộ quần áo công chúa diêm dúa mà bởi nó là món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng bà tặng tôi nhân dịp sinh nhật. Nó đối với tôi quan trọng như vậy đó; nó giúp tôi lưu giữ những kỉ niệm đẹp đẽ bên bà – người tôi gắn bó từ lúc lọt lòng. Cũng như những con búp bê khác, nó mặc một chiếc váy xanh da trời – xanh của niềm hi vọng và cái áo trắng – màu của sự trong trắng, thơ ngây. Hồi còn bé, tôi “thần tượng” nó lắm. Tôi ước sao xinh như búp bê.

Nhưng mỗi lần nói với bà về niềm mong ước ấy, bà lại ôm tôi vào lòng và nói: tôi xinh hơn búp bê nhiều. Mặc dù biết bà nói để làm tôi vui nhưng tôi vẫn khoái lắm. Trẻ con có ai là không thích nịnh đâu. Tôi cũng vậy thôi. Tôi còn nhớ, bà đã dạy tôi tắm gội cho búp bê và bảo rằng lúc nào tôi cũng phải sạch sẽ thơm tho hơn búp bê. Những lần cần khuyên tôi điều gì bà đều nhờ búp bê để nói đến tôi, chứ không bao giờ bà mắng tôi cả. Chính vì vậy tôi yêu bà lắm. Mỗi lần ôm búp bê trong tay, tôi lại nhớ bà da diết. Áo búp bê có mùi mồ hôi của bà nên tôi ôm búp bê suốt ngày. Chỉ mãi đến khi học cấp hai, tôi mới bỏ được thói quen ấy. Có búp bê ở bên, tôi thường cảm thấy được che chở dù cho búp bê chỉ bé bằng cái chân tôi. Có lẽ búp bê cũng giống bà, luôn che chở, bảo vệ tôi mỗi khi tôi cần. Trong tim tôi, bà giống như một thiên sứ, mãi mãi đem đến cho tôi những nụ cười. Có những lần tôi đã định cất búp bê đi cho khỏi nhớ bà nhưng cất đi rồi tôi vẫn nhớ, có lúc còn nhớ hơn. Hơn thế nữa, tôi cũng nhớ búp bê lắm chứ.

Nhưng lúc buồn, tôi chỉ muốn tâm sự với búp bê mà thôi. Đôi mắt to, tròn, xanh của búp bê khiến tôi trở nên tự tin hơn, bản lĩnh hơn. Búp bê giống như một người bạn, biết xuất hiện đúng lúc tôi cần. Búp bê hình như cũng có một tâm hồn riêng, một trái tim riêng. Nếu sau này, thế giới

tổ chức một cuộc thi cho những đồ chơi có khả năng kì diệu, tôi sẽ cho búp bê tham dự. Búp bê này không thể khóc, không thể cười nhưng búp bê có cảm xúc.

Chẳng hiểu có phải vì tôi yêu búp bê quá mà lúc lần không nhưng tôi tin vào điều đó lắm. Tôi nói: búp bê của tôi có cảm xúc là để mọi người có thêm nhiều hi vọng vào cuộc sống và để họ luôn nghĩ rằng: trên đời này không có gì là không thể làm được nếu chúng ta biết hi vọng vào tương lai. Cũng chính vì lí do đó, tôi đặt tên búp bê là: ngôi sao xanh – ngôi sao mang đến niềm hi vọng. Thời gian giúp con người thêm trưởng thành, giúp cho những kỉ niệm, kỉ vật trở nên quý giá. Nhờ đó, mỗi con người cũng biết trân trọng quá khứ và biết hướng tới tương lai nhiều hơn. Những kỉ vật như những chiếc cầu thần diệu, nối liền quá khứ, hiện tại và tương lai. Đối với tôi, con búp bê ngôi sao xanh là tất cả.

Tôi vẫn luôn giữ cẩn thận con búp bê thay cho lời nói với bà: Cháu nhớ bà lắm. Tôi không dám chắc bà sẽ nghe được lời nói ấy nhưng tôi biết chắc rằng tại một nơi nào đó, bà cũng đang rất nhớ tôi và nhớ cả “ngôi sao xanh”.